Merele Evei

În amintirea lui Ioan Resler

Peste mai bine de o mie de veacuri, urmaşii celor două fiinţe aveau să numească muntele care se înălţa dinaintea lor, Kilimanjaro. Dar atunci marele munte nu avea încă un nume şi lor nu părea să le pese prea mult de asta. Erau bucuroşi că poate fi zărit din aproape orice loc al pădurii şi era destul să se caţere într-un copac ceva mai înalt ca să îl zărească. Ştiau atunci încotro să o ia ca să ajungă iarăşi la clan după ce se săturau de hoinărit. Pentru că lor, spre deosebire de ceilalţi, tare le mai plăcea să hoinărească nu numai pe cărările pădurii ci şi printre ierburile savanei. Când erau mai tineri părăseau mai rar şi numai pentru scurtă vreme adăpostul pădurii pentru că prădătorii iuţi şi repezi care bântuiau prin savană îi făceau să se retragă degrabă înapoi, la adăpostul umbrei dese şi ocrotitoare. După ce au mai crescut, vremea s-a mai încălzit, până şi acoperişul alb de gheaţă a muntelui se ridicase undeva până spre vârful înconjurat mereu de un panaş de nori, pădurea era plină de roade aşa că nimeni din clanul lor nu era îndemnat să se aventureze în ierburile înşelătoare ale savanei. Ar fi putut rămâne şi ei pentru întotdeauna acolo la adăpostul pădurii, lângă ceilalţi aşa cum făceau toţi. Dar de când se ştiau lor le plăcea să hoinărească şi nu de puţine ori trebuia să îşi scape pielea cu fuga din faţa hoardelor de maimuţe aurii cărora le încălcau din nebăgare de seamă teritoriul. Primejdia parcă le făcea plăcere şi nici măcar muşcăturile pe care le primeau în timpul urmărilor nu părea să îi astâmpere pentru multă vreme.

Când au mai crescut li se întâmpla să se împreuneze tăcuţi prin tufişurile din margine pădurii cu ochii mereu după primejdiile car i-ar fi putut pândi din jur. Din pricini nelămurite ea nu prinsese încă rod deşi altele de vârsta ei avuseseră de câteva ori pui. Poate că din pricina asta era mult mai neastâmpărată decât multe alte femele de aceeaşi vârstă şi bântuia mereu prin pădure în drumuri care păreau lipsite de ţel şi nu era urmată decât de el, tovarăşul de hoinăreli din copilărie. De multe ori ei i se întâmpla să se oprească la margine pădurii cu ochii pierduţi în depărtare peste întinsul savanei. O vreme lui i s-a părut că priveşte spre muntele ce se înălţa ca o pavăză deasupra lor şi abia după un timp a văzut că altceva îi atrăgea ochii. Pe întinsul savanei nu se zărea nimic altceva decât iarbă care vălurea uneori sub paşii tăcuţi ai felinelor pornite la vânătoare. De la o vreme încoace nu se mai zăreau; un râu îşi schimbase cursul şi ierbivorele au fost nevoite să îşi mute locurile de păscut odată cu el, atrăgând după ele şi prădătorii. Câmpia din faţa lor a rămas aşadar liberă şi nu de puţine ori li se întâmpla ca în hârjoana lor să ajungă până departe în ierburile savanei, lucru pe care cu numai câţiva ani în urmă nici unul din ei nu ar fi avut curajul să îl facă. Şi totuşi uneori ea se oprea din joacă şi privea lung spre munte. Acolo, undeva nu prea departe de liziera pădurii dar oricum mai departe decât au ajuns în drumurile lor prin savană răsărise un puiet de copac. Crescuse câte puţin an de an pe o mică movilă unde vântul sau poate o pasăre migratoare îi adusese sămânţa. Nu era de al locului şi după cât creştea de pipernicit se vedea că suferă. Când gheţurile de pe munte coborau mai jos frunzele i se uscau şi cădeau chiar dacă în pădurea din jur totul rămânea verde. Se cunoştea de îndată că era soi străin şi chiar ea îl veghea mereu cu privirea se părea că nu avea sortit să facă vreodată roade. La fel ca ea. Nu se gândea atât de departe sau poate că nici nu gândea deloc.

Între clanul lor şi clanurile de maimuţe aurii era un permanent război şi de multe ori soarta bătăliilor părea că este decisă de întâmplare. De prea multe ori se părea că aveau să piară şi numai norocul a făcut ca niciuna din nenumăratele bătălii să nu ducă la dispariţia micului lor clan. Dar ei nu-i păsa de asta şi chiar dacă uneori când erau sătui curiozitatea îi împingea să facă lucruri neaşteptate nimeni nu ar fi putut bănui în ei strămoşii oamenilor. Erau curioşi e adevărat dar curioase erau şi maimuţele. Şi totuşi, atunci ca şi acum, curiozitatea lor era deosebită. Niciodată o maimuţă nu ar fi rămas clipe întregi privind în tăcere pomul singuratic fără rod din mijlocul câmpiei. Deşi nu avea cuvinte să o exprime, curiozitatea ei se îndreptau spre frunzele căzătoare şi spre miraculoasa regenerare care se întâmpla după numai câteva luni. Aşa ceva nu se mai pomenise cu nici unul din copacii din jurul lor. Nu ştia că acolo de unde fusese adusă sămânţa ciudatului pom, din nordul îndepărtat şi îngheţat atunci când îi cădeau frunzele totul în jur era cuprins de ger şi abia sub sărutarea aspră a frigului în ramurile uscate se năşteau promisiunile viitoarelor roade. Pomul cu frunze atât de mici rotunde şi delicate părea sortit aşadar să rămână sterp şi în zadar an după an privirea ei îi cerceta din depărtare frunzişul lipsit de roade…

Apoi, într-unul din anii în care continentul pe care urmaşii lor îl vor numi Europa gemea sub gheţurile uneia din nesfârşitele glaciaţiuni, vremea s-a răcit din nou iar brâul alb care înconjura de obicei muntele până spre jumătate a coborât mai jos ca niciodată. Vârtejuri neaşteptate de vânt se porneau brusc şi aduceau dinspre munte până printre ierburile savanei un aer îngheţat şi rece cu care nu erau deloc obişnuiţi. Şi-au rărit drumurile spre margine pădurii mai ales pentru că ei i s-a părut că silueta fragilă din vârful colinei va pieri sub vârtejul alb care i s-a părut într-o dimineaţă că l-a învăluit. De unde să ştie că sărutarea îngheţată a fulgilor era ceea ce aştepta mărul pentru a putea rodi? Uimirea i-a fost aşadar cu atât mai mare când la următorul drum spre marginea pădurii l-a văzut cu frunzişul verde şi plin de flori albe. De atunci zilnic venea să îl vadă şi rămânea ceasuri întregi cu ochii pierduţi în frunzişul lui uitând până şi de mâncare încât el era nevoit să îi aducă şi ei. După ce florile au căzut înlocuite fiind de fructe mici şi verzi nerăbdarea ei păru să nu mai cunoască margini şi de câteva ori el a fost nevoit să fugă după ea şi să o aducă înapoi.

A mai trecut un timp şi unul din fructele aflate pe crengile de jos începu să capete o strălucitoare roşie. Era o întâmplare? Era o simplă mutaţie sau culoare era datorată căldurii care învălui din nou savana? Ei nu-i păsa şi după ce ochii ageri îi zăriră culoarea străfulgerând roşu printre frunzele verzi, ştia numai că vrea să muşte cu orice preţ din fructul acela nou şi ciudat. Într-una din zilele când el părea dornic din nou să se împreuneze, hârjoana lor a dus pe nesimţite afară din pădure. Jocul lor de atâtea ori repetat cu fuga urmată de aşteptarea lui, apoi iar fugă şi iar aşteptare a făcut ca într-un târziu ei să ajungă sub pom unde fuga li s-a domolit. A vrut ea să ajungă acolo sau au ajuns întâmplător? Urmaşii lor vor umple pagini întregi pe tema asta dar ei odată ajunşi acolo au rămas tăcuţi pe mica colină privind la mărul ce atârna roşu şi ademenitor deasupra lor, ascuns pe jumătate între frunze. Era sus, mai sus decât puteai ei ajunge şi prin preajma lor nu se vedea nici un băţ pe care l-ar fi putut folosi. Stăteau faţă în faţă sub ispita roşie şi se întindeau fără ca nici unul din ei să îl poată ajunge. El era puţin mai înalt dar chiar dacă sărea tot îi mai lipsea o lungime de braţ să pun mâna pe el.

Şi atunci, cedând unui impuls de moment, folosind-o pe ea drept unealtă vie a prins-o de şolduri şi a ridicat-o în braţe. Ea a prins lacomă în mâini mărul şi a muşcat din

el. Gustul dulce acrişor se pare că a încântat-o pentru că a închis pentru o clipă ochii. Apoi în timp ce el o lăsa încet în jos i-a dat să muşte şi lui. A muşcat şi cum încă nu o lăsase cu totul jos ochii i s-au oprit pe una din mamelele ei. Era rotundă şi aproape lipsită de păr cu sfârcul tare şi provocator. A mestecat fără grabă mărul apoi cu gustul lui încă în gură s-a aplecat şi i-a prins uşor în gură sânul. Un gâlgâit de râs provocator – poate primul – la făcut să muşte şi mai tare strângând-o cuprins de un fior nou în braţe. A lăsat-o puţin mai jos şi pentru prima dată i-a zărit ochii. S-a cufundat în lumina lor şi călăuzit numai de un nou şi încă nenumit sentiment a aşezat-o pe spate şi a privit-o în ochi tot timpul cât s-au împreunat.

O să mă întrebaţi: bine, bine dar unde a fost şarpele? Să fi fost înfăşurat pe trunchiul mărului aşa cum l-au desenat şi redesenat urmaşii Evei? Sau mai degrabă să fi pândit ascuns printre ierburile din jur? După atâta vreme cine mai poate ştii?

Şi totuşi, într-un târziu când ei au plecat de pe colină ţinându-se pentru prima dată de mână, în urma lor se târa nevăzut şarpele. Era un boa uriaş, bătrân şi de bună seamă flămând. Când au intrat în pădure cei doi au fost întâmpinaţi de o hoardă de maimuţe mai agitate ca niciodată. De câtva timp păreau hotărâte să-i extermine pe toţi din neamul lor. În urma unei bătălii pe viaţă şi pe moarte tocmai decimaseră clanul celor doi şi acum, mânate de un instinct al distrugerii îi căutau pe cei doi. Se părea că nu mai nu au nici o şansă; în numai câteva clipe au fost înconjuraţi de maimuţe aurii puternice şi pornite pe ucis. Câteva clipe au lipsit numai să o şi facă şi umanitatea aşa cum o cunoaştem azi să fie numai o iluzie, când din ierburile din spatele lor, şuierând uşor a apărut bătrânul şarpe boa. Ce putere putea să aibă oare şuieratul lui uguitor astfel ca toţi cei de faţă să înlemnească cu ochii la el? Nici unul nu putea să răspundă la această întrebare aşa cum nu putem să răspundem nici noi cu o mie de veacuri mai târziu. Ei, viitori oameni şi duşmanii lor de moarte, maimuţele aurii puteau numai să privească spre marele şarpe, nu se ştie dacă îl şi vedeau, aşteptându-şi soarta oricare va fi fost aceea. Şarpele s-a apropiat mai întâi de ea, s-a înfăşurat pe jumătate în jurul corpului ei, apoi când capul lui a ajuns la faţa ei, răsuflările li s-au amestecat şi bătrânul şarpe şi-a desfăcut strânsoarea alunecând mai întâi jos, târându-se apoi mai departe spre maimuţe. Nu se ştia pe atunci de feromoni astfel că singura explicaţie a fost tâlcuită multe mii de veacuri mai târziu aşa: „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul". Prietenie mare nu se poate spune că a fost dar părăsind femeia, şarpele s-a îndreptat spre maimuţele aurii şi se pare că acestea i-au fost pe plac, bătrânul şarpe şi alţii după el nu au mai părăsit pădurea până când clanul maimuţelor aurii nu a fost cu totul decimat. Răgaz suficient ca clanul viitorilor oameni să se refacă şi uitând cu totul de mărul care îi adusese împreună în preajma bătrânului şarpe să pornească în lume să o cucerească. Peste ani bătrânul măr s-a uscat şi nimeni nu i-a mai ştiut locul. Cum animalele nu cunoşteau minciuna, a trebuit să se transforme mai întâi în oameni şi să înfrumuseţeze până într-atât lucrurile încât până la urmă nici ei nu le mai recunosc.

de Sergiu Someşan din volumul “Aproape îngeri”, editura Cartea Românească, 2004, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com